

čin veřejného násilí, na starého Hedvíka kromě toho pro přestupek proti veřejným zřízením a opatřením podle § 312 trest. zákona.

Soudil je senát v. r. Pudila a přes jejich vytáčky odsoudil Františka Hedvíka do těžkého žaláře na dva měsíce bezpodmínečně, Karla Hedvíka na tři týdny podmíněčně.

—ar.

Žena, která spí v márnici vedle mrtvol.

(Okresní soud v Kroměříži.)

Andělína Nováková neví ze svého rodoprsu nic více, než že se jmenuje Andělína Nováková, že bylo jí pět let, když zde byli Prajzi a že maminka se jmenovala Františka. Neví, kde se narodila, jak se jmenoval otec, který zemřel před jejím narozením, a diví se otázkám, kladeným jí radou z. s. Brožem stran rodopisu její osoby. Od vpádu Prajzů uplynulo již 60 roků, je tudíž Novákové 65 let, a za tu dobu se jí nikdo na takové malicherné věci neptal. Do školy chodila málo, ale na otázku, umí-li číst a psát, odpovídá, že na to málo vidí; že neumí, přiznat nechce.

Tato Andělína Nováková je z Bilan a bydlí v Bilanech na hřbitově v márnici již několik roků. Novákové nevadí, když do márnice dopraví — jako se stalo několikrát v poslední době — nějakou mrtvolu sebevraha, ona spí klidně, ať si je mrtvola na stole před nebo po pitvě, ona se na tom stole naobědvá s takovou chutí, jako by seděla na svatební hostině, třebaže si nedá mnoho práce s očištěním stolu, a večer pak vedle mrtvolky usne jako v přepychovém pokoji nejlepšího hotelu.

Že obývání márnice Novákovou budí pohoršení, na to ona nic nedbá a obec bílánská velmi málo, jinak by otázku bytovou své příslušnice energicky rozluštila.

Letos v červenci spáchána byla na bílánském hřbitově krádež květin a podezření padlo na Novákovou, která jediná v tu dobu dlela na hřbitově. Obviněná popírá krádež a zapřísahá se, že nekradla ani když byla mladá a jak bůh je nad ní, květin neukradla. Vedený svědek Stančík, hrobník a obecní sluha, pracoval toho dne na hřbitově do půl 12. hod. polední a asi za půl hodiny přiběhla k němu obviněná, že na hrobech jsou vytrhány květiny. Nemůže říci, že by květiny vytrhala Nováková.

Jiných svědků nebylo, přímých důkazů také ne a proto soudce Novákovou osvobodil.

Ospalý voják.

(Divisní soud v Plzni.)

V Rudolfově má pěší pluk č. 29, který jest ubytován v Jindř. Hradci a v Třeboni, skladiště. Jednotlivé objekty jsou stále hlídány vojskem, jež se ve strážní službě střídá. U dvanáctého objektu měl konat strážní službu dne 21. května t. r. mezi půlnocí a druhou hodinou noční 22letý voják Pavel Pilňan, rolník ze Slovenska. Když ale ve dvě hodiny

měl býti vystřídán, nenalezl jej velitel hlídky na stanovišti. Teprve za chvíli byl Pilňan objeven, jak leží naznak na studni s puškou položenou přes prsa a spí. Pilňan se sám neprobudil. Teprve když na něho vyskočil pes, zpozoroval, že má být vystřídán.

Za čtyři dny poté byl postaven Pilňan při ostré střelbě na posádkové střelnici v Třeboni na hráz treboňského rybníka, aby podobu ostré střelby z bezpečnostních důvodů nikdo nepovolaný na hráz nevstoupil. Ale za krátkou dobu po zavedení na stanoviště nalezen byl Pilňan v trávě a dřímá.

Z těchto přečinů ve službě odpovídal se nyní Pilňan před divisním soudem v Plzni. V prvním případě doznal, že spal. Byl prý unaven a přepadla jej všeobecná slabost. V takovém případě měl však přivolat velitele hlídky a dát se vystřídat. Ve druhém případě doznal jen, že si do trávy lehl, ale nespál.

Soud uznal Pilňana vinným obou přečinů a odsoudil jej do žaláře na tři měsíce. Tam se snad vyspí dost.

Automobil a kuň.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Před senátem vrch. rady dra Hladíka zasedli vedle sebe svorně na lavič obžalovaných automobil a kuň. Totiž šofér a kočí. Moderní a zastaralý dopravní prostředek. Budoucnost a minulost. Oba byli zažalováni pro stejný delikt, pro přečin proti bezpečnosti života. Oba mají na svědomí zmařený lidský život.

Bohuslav Hyka, 29letý kočí a pekařský dělník ve Kbělicích, rozvázal po venkovských obcích v jednosprežním voze chléb, který vyrobil společně se svým zaměstnavatelem Aloísem Kuchařem. Dne 7. července nechal stát tento vůz i s koněm na ulici v Novém Hloubětíně před obchodem, do něhož chléb dodával. Zatím co dlel uvnitř tohoto obchodu, přijížděl po silnici k místu nákladní automobil firmy „Sana“, řízený 27letým šoférem Josefem Krausem z Hloubětína. Kuň u pekařského vozu, máje strach z blízkého se mohutného vehiklu, počal se plašiti a otočil se pojednou do jízdní dráhy. Kraus, rychle přijíždějící, stočil vůz vpravo a pojednou opět vlevo, při čemž praskly pneumatiky u obou prvních kol automobilu, vůz se i s nákladem margarínu překotil a sedící v něm závozník Václav Tolec byl vymrštěn na chodník. Pádem na zem utrpěl tak těžká zranění, že jim po pětiletém trápení v nemocnici podlehl.

Státní zastupitelství zažalovalo oba jmenované, kočího i šoféra, dovozujíc, že neopatrným jednáním obou došlo k neštěstí. Kočí neměl nechat koně bez dozoru a šofér neměl jeti takovou rychlostí, nýbrž měl ji zmírniti natolik, aby mohl vůz dokonale ovládnouti.

Soudní dvůr po návrhu stát. zástupce dra Papíka, jenž sám platí za znamenitého znalce automobilové jízdy, uznal oba obžalované vinnými ve smyslu žaloby a odsoudil každého z nich do tuhého vězení na tři měsíce, povolil jim však dvouletý podmíněný odklad výkonu trestu.

—ff—